

Vizsy Ferenc: Megbuktam, mint édesanya (2. rész) – 2021 november

Nem ivott az apa, nem veszekedett a család, a mosonmagyaróvári Nagy Dávid mégis kábítószeres lett. Szülei hosszú évekig az önváddal küszködve támogatták az egyre mélyebbre süllyedő fiukat, de a majomszeretet csak a poklok kapuit nyitotta meg. Nagyné Aranka elé tükröt tartottak és ő belekiáltotta: „Megbuktam, mint édesanya!”

Volt ennél lejjebb is, vagy már leérték a pokol fenekére?

– Azt kérdezi, hogy járok-e a történetem felénél? Annak talán, de a borzalmak nem értek véget... Lassan be kellett látnunk, hogy önmagunk kevesek vagyunk. 2016-ban ismertem meg Győrben a Kábítószerügyi Egyeztető Fórum Szenvedélybeteg fiatalok hozzátartozóinak csoportját. Kajdi Zsuzsa, mentálhigiénés terapeuta segített bejutni hozzánk, ahol...

... ahol önök megkapták a megfelelő segítséget, és végre elindulhattak a fény felé.

– Igen, de a tisztítótűz se volt kellemesebb, mint a pokol! Elsőként szembe kellett néznem önmagammal, azzal, hogy a fiam drogfüggő ugyan, de én meg társfüggő vagyok, ami szintén betegség. Ráébresztettek, hogy én is oka vagyok a helyzetnek, mert hagytam magam kihasználni, hogy mindent megadtam Dávidnak, ezért nem változott semmi.

Mire volt jó ez a megszégyenülés a csoport többi tagja előtt?

– A fizikai munkás, a mérnök, a tanár szintén hasonló cipőben járt, előttük nem kellett szégyenkezni. Kissné Benkő Anita addiktológussal az élen ők segítettek újra felépíteni önmagam, igaz ehhez először le kellett bontani a régi énemem, és el kellett fogadnom, hogy ezentúl nem segítek Dávidnak az önpusztításban. Tudomásul kellett vennem, hogy ami addig volt, az nem mehetett ugyanúgy tovább.

Eddig arra sem volt ereje, hogy megvívja a fiával a sehova sem vezető harcukat, most meg arra is tellett, hogy önmagát legyőzze?

– Igen, legyőztem magam! De milyen áron!? Nem segíteni a fiamnak, amikor neki szüksége van rám! Ez ellentmond az anyai természetnek, az anyai ösztönöknek. Ordítottak az agyamban a szavak: „Ne adj neki enni!” „Ne adj neki pénzt!” Végig kellett néznem, ahogy egyedül küszködik! Megtagadtam minden beszélgetést, amely nem a rehabilitációjának a megkezdésére irányult. És meg is mondtam neki, hogy csak ebben számíthat ránk. Erre elhagyott minket, és elhagyta a gyermekét is... A csoport révén odáig jutottam, hogy már nem tudott ez sem sebet ejteni a lelkemen. Nekem fel k-e-l-l-e-t-t ébrednem a rossz álomból!

Nem érezte úgy, hogy fiát maga dönti a pusztulásba?

– Ó, hányszor! De a győri csoportban megtanultam, ő csak kihasznál engem, én meg tetszelgek magam előtt a mártírya szerepében... Külföldre ment, ahol a kábítószer függősége miatt mindenbe belekeveredett. Már nemzetközi elfogatóparancsot is kiadtak ellene, amikor 2018. januárjában hazajött.

Ön pedig visszafogadta...

– Nem! Sőt, amikor öngyilkossággal fenyegetőzött, azt mondtam: „Ha megteszed, tedd, akkor neked ez volt megírva. Én utánad halok, mert a fiam vagy, nekem pedig az a sorsom, de vissza nem fogadlak.” Erősnek kellett lennem. Akkor bejelentette, hogy a körözés miatt feladja magát, de kérte, előtte hadd láthassa a kisfiát.

És az édesanya ismét elgyengült...

– *Nem éreztem gyengeségnek, hiszen a kisgyereknek is szüksége volt az apjára. A találkozóra eljött Judit, Dávid volt párja is, de a fiam a kábítószer hatása alatt olyan balhét kavart, hogy kihívtam rá a rendőrséget. Érti?! Egy anya! Én! A saját fiamra!*

Meg tudta ezt bocsátani Önnek Dávid?

– Fél évet kapott. Én a 7 éves börtönből való szabadulásakor megfogadtam, ha újra rács mögé kerül, nem megyek be hozzá. Nem is voltam! Amikor kijött, a Református Egyház Kallódó Ifjúságot Mentő Missziójának Drogterápiás Otthonába ment, ahol nagy szeretettel, hittel és bizalommal fogadták annak ellenére, hogy jó két évvel azelőtt már volt ott, de abbahagyta. Most az unszolásomra újra kezdte... Azt hiszem, megbocsátott.

Ha Ráckeresztúrra vitt az útja, akkor jó helyre került!

– *Többször voltam a fiamnál, beszéltem is Erdős Eszterrel, az ottani vezetővel és nem tudok meghatottság nélkül szólni a tapasztaltakról. Igazi szeretetközösségben élnek ott a segítők és a drogtól szabadulni akaró emberek. Ők reformátusok, én katolikus vagyok, de ugyanaz az Isten vezet mindannyiunkat. Így sikerült győznünk!*

Gratulálok, hiszen végül is „happy” a vége.

– *Valóban boldog a befejezés, hiszen Dávid sikeresen túl van a terápián. Most a Támogatott lakásprogramnak köszönhetően van, hol laknia, az építőiparban dolgozik Budapesten, rendszeresen látogatja a kisfiát és bennünket is. Elvesztítettük a tinédzser fiunkat és most 33 évesen visszakaptuk. Olyan a családi életünk, amit mindig is szerettük volna. Van két remek fiunk és öt csodaszép unokánk. Kell ennél több?!*

Aranka, könnyebb, most a lelkének, hogy mindezt elmondta?

– *Nem a lelkem miatt meséltem el, hiszen én már mindent lerendeztem magammal, nyugodtak az álmaim. De lehet, hogy másoknak még nem azok... Nekik üzenem a sorsom által, hogy van segítség, s hogy a szülők számára is van kiút. Keressenek szakembert, járjanak hozzátartozói csoportba, tegyék meg ezt mielőbb, hogy ne legyen késő! Tegyék félre az önsajnálatot, a büszkeséget, ne törődjenek mások előítéleteivel, mert a gyerekük egészsége, de leginkább az élete mindennél fontosabb!*